

ΔΙΟΣ ΕΡΩΤΕΣ

ΣΕΜΕΛΗ

VAUDEVILLE

ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΕΥΣ. ΠΡΑ. ΣΕΜΕΛΗ. ΕΙΔΕΙΘΥΙΑ. ΕΡΩΣ.

*Η σκηνή ἐν Ὀλύμπῳ καὶ Θήβαις.

ΠΡΑΞΙΣ Α΄.

Τὸ τηλεσκόπιον.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Εἰς τὸ βάθος ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῶν Θη-
βῶν Κάδμου. Ὅπισθεν τῶν ἀνακτόρων μα-
κρὸς καὶ βαθὺς κήπος. Ἐκεῖθεν χαράδραι ὕδατων.
Παρά τινι χαράδρῃ, ἐν μέσῳ εὐθαλῶν δένδρων,
κάθεται ὁ Ζεὺς μεταδεδημένος εἰς ποιμένα καὶ
ἄδει πρὸς βάρβιτον ἐνατενίζων περιπαθῶς τὸν
κήπον τοῦ Κάδμου.

ΖΕΥΣ

Ὅταν μακρὰν μου
Περῆς ταχεῖα
Ὡς ἀστρου μία
Μαρμαρυγή,

Ποῖα μὲ σύρει
Πρὸς σὲ μαγεία!
Ἐντός μου ποῖα
Χαρῆς ἀυγὴ!

Κ' ἐγγὺς μου ὅταν
Αἰφνης περάσῃς,
Πῶς μὲ σπαράσσεις!
Πῶς παρευθὺς

Ὡς στάχυν τρέμω,
ῤιγῶ καὶ καίω,
Φρίσσω κ' ἐκπνέω
Κεραυνωθείς!

(Ἀναφαίνεται ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ ὄρους ἡ
Σεμέλη κρατοῦσα τόξον καὶ φερέτραν. Κλίνει
μετὰ πάθους καὶ ἀκροᾷται τοῦ ᾄσματος.)

Καὶ ὁμως, — οἶμοι!
Ἄν κλίνω στένων,
Ἄν βλέπω μένων
Ἄνευ πνοῆς

Καὶ ἂν ἡσθάνθην
Σφαγὰς χιλίας,
Στοιγμὰς μανίας
Σὺ τ' ἀγνοεῖς

ΣΕΜΕΛΗ καθ' αὐτήν

Πῶς μὲ μαγεύει τὸ ᾄσματά του! — Πρὸς
ποιὸν ἄρα ν' ἀποτείνεται; Ποῖος νὰ ᾔνε ὁ
ποιμὴν αὐτός; Τόσας ἡμέρας κελαδεῖ ἐδῶ!
Ἐὰν μὴ ἐφόρει τὴν ἐλαφρὰν αὐτὴν μὴλωτὴν,
θὰ ἔλεγον ὅτι εἶνε ὁ Ἀπόλλων. — Ἀλλ'
ὡς ἀκούσω τὸ ᾄσματά του ἴσως ἐκ τῶν λό-
γων ἐννοήσω τί σκοπεῖ, πρὸς ποιὸν ἀπο-
τείνεται.

ΖΕΥΣ ἔδων

Οὐτ' ἐφραντάσθης
Ἐν τῇ ζωῇ σου,
Νύμφη ἀδύσσου,
Ἄν σ' ἀγαπῶ.

Οὐτε πιστεύεις
Εἰς τόσον βάθος,
Εἰς τόσον πάθος
Νὰ σιωπῶ.

ΣΕΜΕΛΗ καταβαίνουσα

Οὐδαμῶς βλέπω νὰ σιωπῆς, θρηνηδὲ
φιλέρημε· ἡ φωνή σου μάλιστα τρέπει παν-
τόθεν εἰς φυγὴν τοὺς λαγωοὺς, τὰς ἐλά-
φους, τοὺς χοίρους ἔτι, οὐδ' εὐρίσκω θήραμα.

ΖΕΥΣ ἐγειρόμενος καὶ τρέμων

Δεσποσύνη, .. ἡγεμονίς, .. σύγγνωτε.
Ἡ φωνή μου τρέπει εἰς φυγὴν βεβαίως τὰ
θηρία, ἀλλ' ἴσως ἐλκύει πλησίον μου τὰς
νύμφας...

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί· ἐὰν νύμφας φαντάζεσαι τοὺς φρου-
ροὺς τῶν ἀνακτόρων τοῦ πατρός μου, ἂν
τὰ ῥόπαλα δύνανται νὰ κάμωσι εὐαισθη-
τοτέραν τὴν ῥάχιν σου παρ' ὅσον εἶνε ἡ
καρδιά σου. Ἀγνοεῖς ἴσως, ἄγροῦκε, ὅτι
ἐκεῖ κάτω εἶνε τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρός
μου Κάδμου;

ΖΕΥΣ οἶοναὶ ἀπορῶν

Καδμοῦ! Εἶνε μέτρον ὁ καδμὺς ἢ ὄνομα
ἀμνοῦ;

ΣΕΜΕΛΗ

Εἶσαι ἡλίθιος. Ὁ Κάδμος εἶνε βασιλεὺς.

ΖΕΥΣ ἡλίθιος

Ὡ, ἐὰν ἤμην βασιλεὺς! ..

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν ᾔσο βασιλεὺς —

ΖΕΥΣ

Θά... θά... θά... ἐφίλουν τὴν κόρην του.

ΣΕΜΕΛΗ ραπίζουσα αὐτόν

Ἀχρεῖε!—Τίνος κόρην θά ἐφίλεις;

ΖΕΥΣ

Τοῦ ἄλλου βεσιλέως, . . . αὐτοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ κτυπῶσα τὸν πόδα

Σιωπή!—Εἶδες τὴν κόρην του ποτέ;

ΖΕΥΣ

Ποτέ.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς θά ἐφίλεις λοιπὸν αὐτήν;

ΖΕΥΣ

Διότι, . . . διότι μὲ εἶπον ὅτι εἶνε ὡραιότερα τοῦ ἕαρος καὶ τῶν ἀστέρων τοῦ οὐρανοῦ· διότι μὲ εἶπον ὅτι εἶνε γλυκυτέρα τῆς ξανθῆς κηρήθρας καὶ ἀγαθοτέρα φιλτάτου ἁμνοῦ· διότι μὲ εἶπον, διότι μὲ εἶπεν εἷς παλκιὸς μου φίλος, ὅστις εἶδεν αὐτὴν λουομένην ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν πηγὴν, ὅτι τὸ στέρνα της—

ΣΕΜΕΛΗ ἀπειλητικῇ

Τί;

ΖΕΥΣ

Ὅτι ἡ πτέρνα της εἶνε λευκοτέρα τῶν στερνῶν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ὁ—ᾠ, ᾠ, ᾠ, ᾠ!

[Στενάζει θρηνηδῶς.]

ΣΕΜΕΛΗ καθ' ἑαυτὴν

Ποῖα χάρις εἰς τὸ σῶμα,

Ποῖον μέλι εἰς τὸ στόμα,

Ποῖος δῶν ὀφθαλμός!

Τὴν ὀργὴν μου πῶς μαλάσσει,

Πῶς τὸ στήθος μου σπαράσσει

Ὁ βαθὺς μου στεναγμός!

ΖΕΥΣ

Ἐκτοτε αὐτὴν λατρεύω,

Πανταχοῦ αὐτὴν γυρεύω,

Αὐτὴν μόνην ἀγαπῶ·

Αὐτῆς μόνης τὴν εἰκόνα

Ἐκτοτε ἐντός μου φέρω,

Καὶ λιποθυμῶ καὶ σπαίρω

Ἄν τὰ ἔχνη αὐτῆς μόνα

Τῶν ἐρατεινῶν ποδῶν

Εἰς τοὺς λόφους ἀπαντήσω

Καὶ πετῶ νὰ τὰ φιλήσω

Ὅλολύζων καὶ πηδῶν!

Καὶ χωρὶς αὐτὴν νὰ εἶδα

Καὶ χωρὶς τινὰ ἐλπίδα

Αὐτὴν ἔχω ὄνειρόν μου,

Γόητρον καὶ τύραννόν μου:

Ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν σιωπῇς, πῶς πρὸ μικροῦ πρὸς αὐτὴν βεβαίως ἐτραγώδεις τόσον ἡχηρῶς;

ΖΕΥΣ

Διότι ἐκείνη εἶνε μακρὰν οὐδὲ μὲ ἤκουεν!—ᾠ, εἰάν μὲ ἤκουεν!

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐὰν σὲ ἤκουεν;—

ΖΕΥΣ

Θά ἀπέθνησκα.

ΣΕΜΕΛΗ

Διατί;

ΖΕΥΣ

Διότι θά διέτασσε νὰ μὲ φονεύσωσιν . . . Διότι ἐκείνη εἶνε βασιλὶς καὶ ἐγὼ πτωχὸς, ἀγροῖκος, δυσειδὴς ποιμήν.

[Κάθεται ἀπειρηκῶς]

ΣΕΜΕΛΗ

Ἀλλὰ σὺ εἶπες ὅτι εἶνε τόσον ἀγαθὴ!

ΖΕΥΣ περιχαρὴς

ᾠ, εἶνε ἀγαθὴ;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί· ἀγαθὴ, γλυκεῖα, δίχως χολὴν, ὥς ἡ περιστέρα.

[Καθεζομένη πλησίον τοῦ]

Πῶς λέγεσαι;

ΖΕΥΣ

Ἐγώ; Λέγομαι Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

ᾠ, εἰάν οἱ μέλανες Λυδοὶ ἦσαν ὥς σὲ, θὰ ἦσαν οἱ θεοὶ τῆς γῆς!

ΖΕΥΣ

Ἐλεγες λοιπὸν . . . ὅτι εἶδες τὴν κόρην σὺ;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δηλαδή... αὐτήν;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δηλαδή... πῶς...; Τήν... τήν... τήν
Σεμέλην;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ ἐγειρόμενος καὶ ἀποχωρῶν τραγικῶς

ὦ Σεμέλη, ὦ Σεμέλη,
ὦ—ὦ ὄνομα γλυκὺ,
ὦ χαρά μου μυστική!
ὦ ὄνομα γλυκὺ καὶ θεῖον
Χίλια φλογώδη κλεῖτον
Βέλη

Κ' εἰς τὸ φώνημά σου βάλλον
Καὶ τὰ χίλια ὁμοῦ
Εἰς τὸ στήθος μου τὸ πάλλον,
Στήθος τοῦ πτωχοῦ ἐμοῦ!

[Πρὸς τὴν Σεμέλην]

Διατί ὅταν ὁ Φοῖβος εἰς τὰ ὄρη ἀνατέλλῃ
Καὶ χρυσιζέται ὁ κόσμος νὰ μὴ λέγεται: «Σεμέλης»

Διατί ὅταν τὸ ἄνθος τὸ εὐώδες βλύζῃ μέλι
Νὰ μὴ λέγωνται τὰ δύο μὲ ἐν ὄνομα: «Σεμέλης»
Διατί ὅταν τὸ στόμα μ' ἄλλο στόμα ὅπερ θέλει
Ἐρωτα, ἐνθ' κολλᾶται, νὰ μὴ λέγεται: «Σεμέλης»

Διατί τὸ ὄνομά της
Ἦνε τόσον γλυκερόν;
Διατί νὰ μὲ σπαράττης
Ὀνομα φαρμακερόν;

Θέλω ὅταν ἀποθάνω
Εἰς τὴν πέτραν μου ἐπάνω
Τ' ὄνομά της νὰ γραφῇ
Καὶ θὰ ᾔν' ἐκεῖ ἀκόμα
ὑπὸ τὸ βρῦ μου χῶμα
Τοῦ θανάτου... ἀλοιφή!

[Πίπτει παρὰ τῇ Σεμέλει]

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

Πτωχὲ Λυδὲ... Καὶ ἠγάπησες τόσον
δίχως καὶ νὰ ἴδῃς ποτὲ αὐτήν!— Ἐάν ἔ-
βλεπες αὐτήν;

ΖΕΥΣ

Ἐάν ἔβλεπον τὴν Σεμέλην καὶ ἡδυνάμην

ἔτι νὰ ζῶ, θὰ ἐκράτουν μετέπειτα καὶ τὸν
κεραυνὸν τοῦ Διὸς μειδιῶν!

ΣΕΜΕΛΗ

Φεῦ, πότον ἀπατάσαι! Ἡ Σεμέλη εἶνε
ἀγέρωχος ὡς θεότης, ἀλλὰ δειλὴ ὡς νή-
πιον. Ἡ Σεμέλη δαμάζει τὰ θηρία εἰς τὰς
χαράδρας, ἀλλὰ θὰ ἐκλινε τὰ γόνατα εἰς
τὴν θέαν ἐνὸς μόνου ἀνδρός. Ἡ Σεμέλη
ἔχει φρουροὺς καὶ τυράννους τὰ ὄμματα
ὄλων, διότι εἶνε βασιλὶς. Πόσον εὐδαίμων
θὰ ἦτο ἐάν εὑρίσκε τὸν ἔρωτα ἐν μέσῳ τῶν
φύλλων καὶ τῆς ἐρήμου ὡς ἡ τρυγὼν, εἰς τὸ
βάθος στήθους ὡς ἡ χιών ἀγνοῦ καὶ νεάζον-
τος. Ἡ Σεμέλη ἐκείνη, ἦν τοιαύτην ὄνειρο-
πολεῖς, κλαίει καὶ αἱ χεῖρές μου πολλάκις
ἐδέχθησαν καὶ ἀπέσυραν τὰ δάκρυά της...

[Κλαίει]

Ὅμως μοὶ ἀνέμνησες... ἰδοὺ δ' ἐγὼ, κλαίω
ἴδια πάθη. Ἠγάπησα νέον ἄνδρα, δροσε-
ρὸν ὡς τὸν Ζέφυρον, εὐμουσον ὡς τὸν Ἀ-
πόλλωνα, ὠραῖον καὶ τῆς Σεμέλης πλειό-
τερον. Ἠγάπησα, — ἀλλ' εἰς μάτην! Ἐάν
ποτὲ μάθῃ ὅτι καὶ ἐγὼ κρύφα εἰς τὸ ἵν-
δαλμά του τήκομαι, ἴσως, ἴσως ἴδῃ ὅτι
τὸ ὄνειρον τῶν ἐρώτων τοῦ εἶνε πολὺ ἀνώ-
τερον τῆς κόρης ἣτις φέρεται εἰς τὰ ἴχνη του.

[Φεύγουσα]

ΖΕΥΣ

Πῶς λοιπὸν λέγεσαι σὺ, ἡ φίλη τῆς Σε-
μέλης μου καὶ τίς ὁ ἀγροῖκος γόνης τῶν ἡ-
μερῶν σου;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐγώ; Γνωρίζω τὴν Σεμέλην καὶ ἰδοὺ
μεταβαίνω παρ' αὐτῇ. Σὺ ὅμως ἐάν ποτε
ἴδῃς τὸν κλέπτην τῆς καρδίας μου, τὸ χρυ-
σοῦν μου ὄνειρον πλανώμενον, ἐδῶ που εἰς
τὰ βουνὰ κελαδοῦν τὸ γλυκὺ τῶν ἐρώτων
μου πτηνὸν, εἰπέ του, εἰπέ:

ΖΕΥΣ

Εἰπέ:

ΣΕΜΕΛΗ καὶ ΖΕΥΣ

«Ὅτι εἰς τὸ ἀγαπᾶν
Θάω καὶ ζωὴν καὶ πᾶν·
Ὅτι κλαίω καὶ πονῶ
Καὶ ἐν ὄνομα φωνῶ»

Ὅτι ὅπου ἂν σταθῶ
 Τὴν καλὴν μορφήν ποθῶ
 Καὶ ποθῶ εἰς τὰ βουνά
 Ὅταν βήματα πλανᾷ
 Καὶ θηρίξ συγκινή
 Ἡ γλυκεῖά του φωνή
 Μὲ τοῦ ἔρωτος πύρα
 Καὶ μὲ ἔρωτος πυρὰ
 Νὰ πετάσω, κατὰ γῆς
 Ν' ἀφελῶ βαρυαλγῆς
 Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΖΕΥΣ ἀκολουθῶν

Καὶ νὰ εἶπω: Σ' ἀγαπῶ,
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σιωπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ

Χαῖρε, Λυδὲ!

ΖΕΥΣ ἀκολουθῶν

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, νόμῳ τῶν ἀλσῶν!

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Θὰ ἔλεγον αὐτὸ εἰς μόνον τῶν στεναγ-
 μῶν μου τὸν αἴτιον.

ΖΕΥΣ

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, νόμῳ τῶν ἀλ-
 σῶν!— Ἀ, εἰς ἡμῖν ἐκεῖνος ἐγώ!..

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναρχομένη βήματά τινα

Ἔως ἐδῶ, Λυδὲ. Βλέπεις κάτω ἐκεῖ;
 Εἶνε οἱ φρουροὶ τῶν ἀνακτόρων καὶ, ἂν σὲ
 ἴδωσιν, ἐχάθης!

Καὶ φεύγε καὶ μένε
 Καὶ πόνει καὶ στένε
 Καὶ φρίσσει καὶ κατὰ
 Καὶ φώνει καὶ κλαίει,
 — Ἀποῦ ἀγαπᾷς.
 Καὶ ἔλπιζε στένων
 Καὶ πόθει ἐμμένων
 Κ' ἐν τέλει ἐκείνη
 Ἡ νόμῳ θὰ κλίνη
 — Ἐάν σιωπᾷς!

ΖΕΥΣ μαγευθεὶς

Εἰπέ με τ' ὄνομά σου, ὦ βασιλεῖς!

ΣΕΜΕΛΗ ἀπὸ τῆς κορυφῆς λόφου

Λυδὲ, εἶμαι ἡ Σεμέλη.
 [Χάνεται διὰ τῶν βράχων]

ΖΕΥΣ δῆθεν ὡς ἐννεός

Ἡ Σε—...! ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Πίπτει κατὰ γῆς ὥσπερ κεραυνόπληκτος
 καὶ σπαίρων]

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ζεὺς κατὰ γῆς καὶ σπαίρων. Ἦρα ἐμφανίζεται
 ἐπὶ τινος λόφου εἰς τὸ βάθος· κρατεῖ εἰς χεῖρας
 τηλεσκόπιον· περισκοπεῖ καὶ τέλος ἀνακαλύ-
 πται κατὰ γῆς τὸν Δία.

ΗΡΑ

Εἶνε ἐκεῖνος... Ἐπ' αὐτοφώρῳ!— Τὸ
 τηλεσκόπιον αὐτὸ μὲ σώζει· μάτην ἔθεσα
 τὸν Ἄργον φρουρὸν, κοιμᾶται· ἀλλὰ τὸ
 τηλεσκόπιον μόνον ἀνακαλύπτει.

[Ἐρχεται πρὸς τὸν Δία τρέχουσα]

Ἀθλίε!... Ἐπ' αὐτοφώρῳ νὰ σὲ συλ-
 λάβω ἔπρεπεν!

ΖΕΥΣ σπαίρων κατὰ γῆς ἀκόμη

ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!.. Σεμέλη!

ΗΡΑ καθ' ἑαυτὴν

Ἀ, ἡ Σεμέλη!—

(Τῷ Δι.)

Ἐγείρου, γλυκὺ φῶς· ἐγὼ εἶμαι, ὁ ἔρως σου!

[Λαμβάνει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὠτός]

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν μὲ ἀνοικτὴν ἀγκάλην

Ἠλθες καὶ πάλιν, Ἀρτεμι;

[Βλέπων τὴν Ἥραν]

Ἀ, γῆ καὶ οὐρανέ!

[Τινάσσεται μακρὰν]

ΗΡΑ

Εἶσαι ἀχρεῖος!

ΖΕΥΣ

Ἱστορία παλαιά!.. Τετριμμέναι, ἤθελα
 νὰ εἶπω, συκοφαντίαι. — Πῶς ὅμως ἐφα-
 νερώθης πάλιν ἐδῶ;

ΗΡΑ

Τί ποιῶν ἐζήτεις κατὰ γῆς;

ΖΕΥΣ

Ἠεροώμενη, φίλη μου, τοὺς κλαυθμοὺς
 τῶν νεκρῶν ἐν τῷ Ἄδῃ. Οἱ πτωχοί!

HΡΑ πλησιάζουσα

Δι' αὐτὸ ἐπληρώθησαν οἱ ὀφθαλμοί σου
δακρύων;

ΖΕΥΣ

Ναί.

HΡΑ

Ἀλλὰ τὸ ἔνδυμα τοῦ ποιμένου αὐτὸ
ὅπερ φορεῖς;

ΖΕΥΣ

Διατὶ ὄχι; Αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές μου φό-
ρεμα· Ζεὺς, εἶνε ὁ τοῦ κόσμου ποιμήν.

HΡΑ

Ἀλλ' ἐκεῖ νομίζω εἶνε τοῦ Κάδμου τὰ
ἀνάκτορα.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον;

HΡΑ

Ὁ Κάδμος ἔχει κόρην.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον;

HΡΑ

Ἡ κόρη αὕτη εἶνε κυνηγός.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον;

HΡΑ

Εἶνε ὠραία κ' ἐρωτομανής.

ΖΕΥΣ

Αἶ, ὕστερον;

HΡΑ

Αἶ, αἶ, ἄ, αἶ, αἶξ καὶ ξηρός! Εἶσαι ἀ-
χρεῖος. Αἰωνίως αἰσχυρότητας! Τρεῖς ἡμέρας
ἔλειπες ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον. Ποῦ ἐπλανᾶσο;
Ἐπλανᾶσο ἐδῶ. Ἐστρωνες ἐδῶ παγίδα καὶ
παστάδα. Ἀθλίε! Σὲ ἐβαρύνθην. Ἀπηύ-
δησα νὰ σὲ διώκω, νὰ σὲ ὑβρίζω, νὰ σὲ
νόυθετῶ. Εἶσαι ἀναίσθητος! Θὰ ἀποθάνω,
μὲ ἐθανάτωσες!

ΖΕΥΣ

Μὴ φοβοῦ· εἴμεθα ἀθάνατοι.

HΡΑ

Θὰ μεταβληθῶ εἰς θνητὴν καὶ θ' ἀπο-

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

θάνω, ἂν μὴ δυνηθῶ πρότερον διὰ συνω-
μοσίας πάλιν νὰ σὲ ρίψω ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ!

ΖΕΥΣ

Σιγά.— Ἀλλ' εἰπέ με διατὶ ταραττεσαι;

HΡΑ

Εἰπέ με· τίνα κατεδίωκες ἐδῶ;

ΖΕΥΣ

Οὐδένα ἢ οὐδεμίαν· βλέπεις ὅτι μάλ-
λον καταδιώκομαι, ἀπὸ σέ.

HΡΑ

Πῶς εὐρέθης, τίνα ἐζήτεις ἐδῶ;

ΖΕΥΣ

Πάντα ἄλλον ἐκτὸς σοῦ, Ἡρα.— Ἀλλ'
ἄκουσόν με, ἰδοὺ ὁ λόγος: Μὲ εὐφραίνει
νὰ καταβαίνω εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐδῶ
καὶ νὰ ἐνειροπολῶ τὸ μέλλον τοῦ κόσμου.
Ἐδῶ προτίθεμαι νὰ δημιουργήσω ὠραῖον
καὶ γενναῖον λαὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Ἑλ-
λήνων. Ἐκεῖ κάτω, ὅπου γλυκὺς διαγελά
ὁ ὀρίζων, θὰ ἐγείρω τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν, βασιλίδαν τῶν σοφῶν καὶ τῶν μαινο-
μένων. Μὴ μου τοὺς κύκλους τάραττε,
Ἡρα! Βλέπεις πόσον φιλανθρώπως ἐργά-
ζομαι! Ὡ, θὰ ἴδῃς ποτὲ θέατρον ἐδῶ θαυ-
μασίων σκηνῶν! Θὰ δημιουργήσω λαὸν
τοσοῦτον μελίχιον, ὥστε εἰς ἓν δάκρυ τοῦ
φρονέως του, νὰ τῷ δίδει παρευθὺς συγ-
γνώμην· θὰ δημιουργήσω λαὸν τοσοῦτον
ἐμμουσον, ὥστε θ' ἀποθνήσκῃ χαίρων, φθά-
νει μόνον ὁ θάνατός του νὰ συνοδεύεται
ὑπὸ μουσικῆς· θ' ἀκολουθῇ τυφλῶς εἰς τὸν
κρημνὸν φθάνει μόνον ὁ ἡγήτωρ νὰ τῷ κε-
λαδῇ τῆς πατρίδος του τὸ ὄνομα· θὰ δη-
μιουργήσω λαὸν τοσοῦτον λάτριν τοῦ κάλ-
λους καὶ τοῦ ὑψηλοῦ, ὥστε θὰ δέχεται
βασιλέα του ἐν νήπιον, φθάνει μόνον τοῦ-
το νὰ καλῇται βασιλεὺς καὶ νὰ κρύπτῃ
εἰς χρυσοῦν νέφος τὴν ζωὴν καὶ τὴν κατα-
γωγὴν του· θὰ δημιουργήσω λαὸν τοσοῦτον
λεπτόνουν καὶ ἐνθουσιώδη, ὥστε θὰ ἐφεύρῃ
καὶ δώσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν σοφίαν καὶ
τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλ' ὅστις δι' αὐτὸ τοῦτο,
ὑπὸ τοῦ κόσμου θὰ σταυρωθῇ.

HΡΑ

Θὰ δημιουργήσῃς λαὸν ὅστις θὰ σὲ δ-

μοιάση ἀπὸ ποδῶν μέχρι κορυφῆς· λαὸν φίλον τῶν λαμπρῶν χρωμάτων, τῶν μεγάλων λόγων, τῶν εὐφυῶν κολάκων, θέλοντα αἰωνίως ν' ἀπατᾶται καὶ ν' ἀπατᾷ, λαὸν ἄστατον, νυσταλέον, ἐνθουσιώδη, μαϊνόμενον, πονηρὸν, ψεύστην, ὥς εἶσαι σύ!

ZEVS

Ἐγώ; Διατί;

HPA

Διότι ἀρκούντως σὲ ἐγνώρισα. Διότι μεθ' ὅσα μὲ εἶπες ψεύδεσαι. Διότι ἐδῶ κατεσκόπεις ἢ ἐκυνήγεις παρθένον τινὰ καὶ ὅχι ὠνειροπόλεις τὴν μέλλουσαν Ἑλλάδα σου!

ZEVS

Ἄ, πῶς αἰωνίως ἀπατᾶσαι, Ἥρα, πῶς μάτην μὲ τυραννεῖς! Σὺ ἡ περιβαλλομένη τὸν κροσσὸν τῆς Ἀφροδίτης, σὺ ἡ ἐκάστοτε ἀναδυομένη ἀπὸ τῆς Κανάθου παρθένος, σὺ ἡ βασιλὶς τῶν θεῶν καὶ τὸ ἄριστον ἄστρον τοῦ Ὀλύμπου, φοβεῖσαι τὰς θνητὰς κορασίδας τοῦ κόσμου; Ἐδαρύνθην ν' ἀπολογεῖμαι, Ἥρα. Μὲ συκοφαντεῖς, μὲ ὑποπτεύεσαι, διότι πολὺ μὲ ἀγαπᾷς. Ὅμως ἐκτὸς τῆς Ἥρας, τίνα ποτὲ ἠγάπησα; Ἐνθυμεῖσαι τὴν χειμερινὴν ἐσπέραν ὅτε τὸ πρῶτον κατώρθωσα νὰ σὲ φθάσω καὶ μεταβληθεὶς εἰς κόκκυγα ἔπεσα εἰς τὰ γόνατά σου τρέμων καὶ ῥιγῶν δῆθεν ὑπὸ τοῦ ψύχους; Ἐνθυμεῖσαι πῶς λαβοῦσα μὲ ἐθέρμαινες τὸ πρῶτον ὑπὸ τὴν ἐσθῆτά σου, εἶτα δὲ μὲ ἐφίλεις τέλειον ἄνδρα περιπαθῶς; Ἄ, τότε ἦσο τόσον ἀφελὴς καὶ γλυκεῖα· σήμερον τόσον πονηρὰ καὶ ἄδικος!

HPA καθ' ἑαυτήν

Πολὺ καλὰ ἄδικος! Ἐγὼ θὰ σὲ μάθω πόσον ἔχω δίκαιον.—

[Τῷ Δῇ]

Ἡμικρον. Λησμονῶ καὶ εἰμὶ ὥς πάλαι ποτὲ ἀφελὴς καὶ γλυκεῖα. Συγχώρει με· ἐνίστε αὐτὰ τὰ νεῦρά!... Αὐτὸς εἶνε ὁ ἐγγαμος βίος τῆς γυναικὸς· αἰωνία ἔρις· θάλασσα συζευχθεῖσα τὸν ἄνεμον, ὁπόθεν ἡ αἰωνία τρικυμία.

ZEVS ὁλοῖ χαρὰ

Ἄγωμεν εἰς τὸν Ὀλυμπόν;

HPA

Ἄγωμεν.

ZEVS

Μίαν στιγμὴν· εἰπὲ ποῖος πάλιν εἶνε αὐτὸς ὁ διάβολος ὃν κρατεῖς;

HPA

Τίποτε.

ZEVS λαμβάνων τὸ τηλεσκόπιον

Κάτι εἶνε.

HPA

Τίποτε. Ὑέλινος θήκη διὰ ζακχαρωτά· θὰ τὰ δώσω τοῦ μικροῦ Ἑρώτος.

ZEVS ἀποδίδων αὐτὸ

Δός. Θώπευον, θώπευον τὸν Ἑρώτα.— Καὶ ἤδη φύγωμεν.

HPA καὶ ZEVS

Ἐλθέ, ἄρμα τοῦ Ζεφύρου,
Κ' εἰς τὰ βᾶθη τοῦ ἀπείρου
Τοὺς θεοὺς τῆς γῆς ὁδήγει,
Ὅπου φῶς καὶ ἁρμονία,
Καὶ φαίδροτης εὐρανία
Βασιλεύει οὐδὲ λήγει.

Ἄδρα, φέρε τὰ πτερὰ σου
Κ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θιάσου
Σπεύσωμεν τῶν εὐρανίων,
Ὅπου νέκταρ, φῶς καὶ γέλως,
Ὅπου τῶν Μουσῶν τὸ μέλος
Τὸν μακρὸν μας θέλγει βίον.

Εἰς τὴν γῆν ἐν τούτοις ὅπου
Πλέκ' ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου
Ἄχαρι καὶ φροῦδον ὄραμα,
Ἑρως, τρέχε σὺ πονήρως
Κ' ἔσο τῆς σκηνῆς ὁ ἥρως
Καὶ ὁ αἵτιος συνάμα.—

ZEVS

Ἦλθε τὸ ἄρμα τοῦ Ζεφύρου. Δός με τὴν χειρὰ σου, Ἥρα, καὶ πετασθῶμεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ βράχου ἐκείνου.— Πόσον σὲ ἀγαπῶ!

(Λαμβάνει ὑπὸ τὸν βραχίονά του τῆς Ἥρας τὴν χεῖρα.—Καθ' ἑαυτὸν καὶ στρέφων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κάδμου.)

Ποῦ νὰ ἦνε ἡ Σεμέλη;
Ἄραγε νὰ μ' ἐνθυμήται;

HPA καθ' ἑαυτήν, ἐτέρωθεν

Ἄ, πανούργε, μὴ σὲ μέλῃ!
Καὶ ἡ Ἥρα ἐκδικεῖται.

[Φεύγουσιν]

ΠΡΑΞΙΣ Β'.

Αἰ ἐπωμίδες.

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ὀλύμπια δώματ'· ἄλλοι θεοὶ παίζουσιν, ἄλλοι γελῶσι πρὸς τὸν Ἥρην, ἄλλοι ἀκροῶνται καθαρίζοντα τὸν Ἀπόλλωνα. Ἡ Ἥρα καὶ ἡ Εἰλείθεια συνομιλοῦσιν ἰδίᾳ πρὸς τινὰ ἄκραν. Ὁ Ζεὺς ἄκων, αἰθρία δὲ πανταχοῦ καὶ γαλήνη.]

ΗΡΑ κρατοῦσα τὸ τηλεσκόπιον, καθ' ἑαυτὴν

Οὐδαμοῦ φαίνεται. Βεβαίως εἶνε ἐκεῖ, ἀλλ' εἶνε ὑπισθεν βράχου.

[Τῇ Εἰλείθῳ]

Μὴ λησμονήσης λοιπὸν, Εἰλείθουα· ὥπως σὲ εἶπα· θὰ μεταβῇς ἐκεῖ, αὕτη θὰ σ' ἐπικαλεῖται· θὰ ἐπικαλεῖται σοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὴν ἀρωγὴν, διότι μετ' ὀλίγον ἴσως χρόνον ἔσεται μήτηρ καὶ ἤδη ἤκουσεν ἴσως ἐντός της τὰ θυμηδὴ διὰ πᾶσαν μητέρα, δι' αὐτὴν πικρὰ σκιρτήματα... Φανοῦ ἐκεῖ πλησίον εἰς τὸ ἄκρον βράχου τινός· θὰ σὲ ἴδῃ καὶ θὰ μείνῃ μόνη, θὰ ἔλθῃ πρὸς σέ· βιάσῃσιν ἔτι πρὸς αὐτήν. Θὰ σὲ εἶπῃ πιθανῶς μυστήρια, θὰ σὲ εἶπῃ κλαίουσα τὰς ὁδύναις αὐτῆς καὶ θὰ σὲ ἐπικαλεσθῇ εἰς τὰς ὠδίνάς της παραστάτιδα καὶ ἴσως συνένοχον. Ἐχει πατέρα καὶ φοβεῖται· σὺ ὁμως μὴ φοβοῦ. Εἰπέ αὐτῇ ὅ,τι σοι εἶπα. Ἀς ζητήσῃ τὸν ὄρκον τοῦ καὶ εἶτα ἃς ζητήσῃ τὴν μόνην χάριν παρ' αὐτοῦ· νὰ φανῇ ἐνώπιόν της οἷος πρὸς τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύνευνον. Σὲ εἶπα. Μὴ ζήτηί πλείονα.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἡσύχῃ, μῆτέρ μου.

ΗΡΑ

Ἀκουσον, Εἰλείθουα· σὺ ἦσο τὸ μᾶλλον εὐπειθές καὶ μᾶλλον ἀγαπητόν μου τέκνον. Σοὶ ἐχάρισα τὴν ζωὴν καὶ τὸν Ὀλύμπον· καιρὸς νὰ δώσης μίαν καὶ μόνην χάριν εἰς τὴν μητέρα σου, καί τοι θεότης οὖσα τῶν τοκετῶν.

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μήπως, μῆτέρ μου, εἶπα ὅχι; Πετῶ ἐκεῖ, ἰδοὺ! Λαλῶ ὀλίγα, πράττω πολλά· Ἀνάμεινον καὶ θὰ ἴδῃς.

ΗΡΑ

Ἐχε τὴν εὐχὴν μου, Εἰλείθουα.

[Ἡ Εἰλείθουα ἀφανίζεται.]

Ἐχει καλῶς.—Λυσσωδέστατε!...

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὡς ἀνωτέρω οἱ θεοί. Ἡ Ἥρα ἔρχεται πρὸς τὸν Ἐρωτα, ὃν λαμβάνει ἀπὸ τοῦ ὠτίου.

ΗΡΑ

Ποῦ ἦσο, θηρίον, χθές;

ΕΡΩΣ τινασσόμενος ἀπὸ τῶν χειρῶν της

Εἰς ἐν ἄλλας ἐπλανώμην

—Τοῦ Ὀλύμπου ναυαγός—

Ἐκεῖ κάτω

Εἰς τὰ ὄρη...

Ὅπου μὲ χρυσώδη κόμην

—Τῶν ἐλάφιων κνηγός—

Ἐπλανᾶτο

Μία κόρη...

ΗΡΑ

Πῶς σὲ ἀγαπῶ, μικρὲ μου!—

Καὶ ἐλέγξτο; Εἰπέ μου!

ΕΡΩΣ

Δέσποινά μου, τί σὲ μέλει;

ΗΡΑ ἀγωνιώσα καὶ καθ' ἑαυτήν

ὦ, βεβαίως! Ἡ Σεμέλη

ΕΡΩΣ

Καὶ ἐνθ' πρὸς θήραμά τι

Ἡ παρθένος ῥιγελή

Βέλος ῥίπτει

Ὡς ἡ πάλιν,

Τὰς πλευράς αὐτῆς σπαράττει

Ἡ λαθραία μου βολή,

Κ' αἵφνης πίπτει

Εἰς ἀγκάλην...

ΗΡΑ

Τίνος, τίνος; Ποῦτος ἦτο;

Κἂν αὕτη πῶς ἐκαλεῖτο;

ΕΡΩΣ

Πενθερά μου, τί σὲ μέλει;

«Τρυφερότης.»

ΗΡΑ ἐν ἀπογνώσει

Ἡ Σεμέλη!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Παρά ταῖς Θήβαις. Ἄλση καὶ ὄρη. Φαίνονται ἀπώτατα μόλις τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κάδμου. Ὁ Ζεὺς ὑπὸ στολὴν ποιμένος καὶ ὑπτιος ὑπὸ φιλό-
ραν θαυμάζει τὸ κενὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ-
δέως ἀκούει τῶν φύλλων τὸν ψιθυρόν. Ἡ
Σεμέλη γονυκλινὴς καὶ πλαγίως αὐτοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Πρέπει νὰ ὁμολογήσης ὅτι ἐνίοτε εἶσαι
ζῶον.

ΖΕΥΣ

Διατί;

ΣΕΜΕΛΗ

Διότι ἐνῶ ἔχεις ἐγγύς σου τοὺς ὀφθαλ-
μούς μου, θαυμάζεις τὰ φύλλα τοῦ δένδρου.

ΖΕΥΣ

Ἄ, κρίμα! Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦλθε μία
ἀηδὼν νὰ καθήτη ἐπάνωθέν μας ἀλλ' ἔφυγε,
διότι σὲ ἤκουσε κλαυθμηρίζουσαν. Σιώπησον
τέλος· μὲ ἔφαγες!

ΣΕΜΕΛΗ πικρῶς

Εὐχαριστῶ.

ΖΕΥΣ

Διατί;

ΣΕΜΕΛΗ

Τίποτε. — Τοῦλάχιστον ἄλλο τε ἐτραγώ-
δεις τόσον ὥραϊα! Ἐγείρου· θέλω νὰ σὲ
ἀκούω ἄδοντα, ἐγὼ δὲ σιωπηλῶς νὰ κλαίω.

ΖΕΥΣ

Κρίμα νὰ φύγῃ ἡ ἀηδὼν! — Νὰ τραγω-
δήσω εἶπες; Γνωρίζεις διατί κελαδεῖ ἡ ἀη-
δὼν τόσον ὥραϊα;

ΣΕΜΕΛΗ

Διότι εἶνε ἀηδὼν· ὅχι ὁ Λυδός.

ΖΕΥΣ

Μὴ ἐργίζεσαι. — Ὅχι· διότι ἐρᾷ.

ΣΕΜΕΛΗ

Λοιπὸν;

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν ἅμα παρέλθῃ ὁ καιρὸς τῆς ὀχρείας,
ἡ ἀηδὼν γίνεται πυργίτης ὀκνηρὸς καὶ
ἄφωνος. Ὁ ἔρως, ὡς τὸ ἔαρ, εἶνε πλήρης
ἀρώματος, κάλλους καὶ ζωῆς· ἄνευ αὐτοῦ,

ὁ κόσμος ἅπας εἶνε, ἀπλούστατα, κολοκύν-
θη. Σὲ συμβουλεύω τὸ ἔαρ νὰ δώσῃς μικρὰν
προσοχὴν εἰς τὴν φωνὴν καὶ αὐτοῦ τοῦ
ἔνου· θὰ ἴδῃς ὅτι εἶνε λιγυρά, καθαρά, εὐ-
τονος, μελωδική σχετικῶς, διότι ἐρᾷ καὶ
πολλάκις ἐρᾷ ἰδανικῶς ὅλως καὶ ἐν τῇ ἀνα-
μνήσει μόνον. Προσέσχεες ποτὲ τὸν νοῦν εἰς
αὐτήν; Ἰσως ὅχι· μὴ λησμονήσῃς λοιπὸν τὸ
ἔαρ, νὰ δώσῃς μικρὰν προσοχὴν εἰς τὴν φω-
νὴν τοῦ ἔνου.

ΣΕΜΕΛΗ

Εἶνε περιττόν· ἀκούω ἤδη τὴν φωνὴν τοῦ
Λυδοῦ.

ΖΕΥΣ χασμώμενος

Διάβολε, πῶς μ' ἐκδικεῖσαι! — Ἐὰν ἤμην
ποτὲ Ζεὺς, θὰ ἐβελτίουν βεβαιότατα τὸν
κόσμον. Τὸ ἔαρ ἐν πρώτοις θὰ διήρκει, του-
λάχιστον ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι, μῆνας δέκα, εἰς
τρόπον ὥστε . . . — Πόθεν εἶνε ὁ πατήρ σου,
Σεμέλη;

ΣΕΜΕΛΗ

Σὲ εἶπα· ἀπὸ τὴν Φοινίκην.

ΖΕΥΣ

Ἄ, δι' αὐτὸ ἡ κόρη του εἶνε φλογερὰ ὡς
ἡ ἄμμος τῆς Λιβύης. — Μὲ εἶπες ὅτι ὁ πα-
τήρ σου ἔφερε τὴν ἀλφάβητον εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα· τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἀλφάβητος;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄλφα-βῆτα-καὶ τὰ λοιπά. Μουσικοὶ τό-
νοι τῆς διανοίας. — Ἀλλὰ τὰ ἰδικά σου ὦτα
εἶνε δι' ὀγκηθμούς!

ΖΕΥΣ

Ἄλφα, βῆτα, γάμα, δέλτα! . . . Πόθεν
ἀπέρρευσαν αὐτὰ τὰ καθάρματα ὡς τὰ τῆς
ἰλῦος τοῦ Νείλου! Καὶ Ζεὺς ἐν ἡμῇ, θὰ
ἐφοδούμην πάντοτε αὐτοὺς τοὺς Αἰγυπτί-
ους· μυστηριώδεις καὶ σκιστεῖνοι ἄνθρωποι!
— Ἄλφα, βῆτα! . . . — Φοβοῦμαι αὐτὰ τὰ
λεγόμενά σου γράμματα! — Καλλίτερον
ἔπου ἐγεννήθην ὁ Λυδὸς καὶ ὅχι Ζεὺς.

[Στρεφόμενος πρὸς τὴν Σεμέλην]

Διότι οὐδαμῶς φοβοῦμαι νὰ χάσω ποτὲ τὸν
Ὀλυμπον, ἔχω δὲ εἰς τὰ ἀριστερά μου τὴν
Σεμέλην. Φίλησόν με.

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

* Ἀλλοτε ἐν τούτοις τῆς θείας μου Εὐρώπης ἦτο αὐτός ὁ Ζεὺς ἐραστής! . . Καὶ ἐμὲ, ἐμὲ τὴν κόρην τοῦ Κάδμου, ὑβρίζει οὗτος, ὁ Λυδός!

ΖΕΥΣ

Σὲ ὕβρισα, Σεμέλη; Συγχώρει με· ἔχω σήμερον βαρὺν τὸν στήμαχον καὶ μ' ἔρχεται εἶδος ὕπνου.— Τί γίνεται ἡ Εὐρώπη; Ὁ κακοήθης ἐκεῖνος Ζεὺς! . .

[Σεμέλη ἀνεγειρομένη μεθ' ὀρμῆς]

Εὐφήμει, ἄθλιε! Εἶσαι βοῦς!

[Φεύγει]

ΖΕΥΣ κατ' ἰδίαν

* Ἐγενόμην καὶ τοῦτο χάριν τῆς θείας σου!

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναστραφεῖσα βιαίως

Φύγε, φύγε, Λυδέ! Ἐρχεται ἄνθρωπός τις! Ἐρχεται νομίζω ἡ τροφός μου. Φύγε!

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν

Φεύγω! Ἐφυγον!

(Ὁ Ζεὺς κρημνίζεται εἰς χαράδραν καὶ χάνεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.

[Σεμέλη. Προσέρχεται ἡ Εἰλείθουα εἰς σχῆμα ωραίης καὶ σεμνῆς γυναίκος.]

ΣΕΜΕΛΗ χωρήσασα βήματά τινα πρὸς αὐτήν

Ποία εἶσαι σὺ; Ὅταν κυνηγῶ εἰς τὰ ἔρη, μέχρ' οὗ ὁ ὀφθαλμός βλέπει, κωλύεται τοῖς θνητοῖς ἡ πλησίον μου διέλευσις. Σὺ πῶς ἐτόλμησες νὰ ἔλθῃς τοσοῦτον ἔγγυς πρὸς τὴν κόρην τοῦ βασιλέως;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Μὲ ἐζήτησες. Εἶμι καὶ ἡ Εἰλείθουα.

ΣΕΜΕΛΗ

* Ἀ, ἡ Εἰλείθουα! . . Ναί· σὲ ἐζήτησα, σὲ ἐπικαλέσθην. Φοβοῦμαι πολὺ μὲν ἦμαι μήτηρ. Ἐνώπιόν σου, θεά, οὐδὲν μυστήριον ἐρώσης γυναικός· ἠγάπησα νεαρὸν ἄνδρα, ἑρμανῶς ἀγαπῶντά με. Ἐδῶ ἐν μέσῳ τῶν δασῶν, ἐρχομένη δῆθεν πρὸς θήραν, διελανθάνω τὰ ὄμματα τοῦ πατρός μου ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὰ ὄμματα τοῦ Λυδοῦ. Ἐγὼ κρατῶ φερέτραν καὶ βέλη καὶ ἐγὼ πίπτω τρω-

θεῖσα ὑπὸ τῶν βλεμμάτων του! Ἴδου πῶς φοβοῦμαι ὅτι εἶμι μήτηρ καὶ σὲ ἐπικαλούμην, Εἰλείθουα. Ὁ Λυδός! . . Ὡ, εἴαν ποτε ἀνέβαινεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, πολλαὶ θεαὶ ἀναχωροῦντα θὰ ἠκολούθουν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν, ἐλόμεναι τὸν ἔρωτά του ἀντὶ τῆς ἀθανασίας!

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Σὲ ἀπατᾷ.

ΣΕΜΕΛΗ

Τίς;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὁ Λυδός;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Ναί. Ἐχει γυναῖκα, εἶναι ἔγγαμος. Σὲ ἀπατᾷ. Οὐδὲ λέγεται Λυδός. Τὸ ὄνομά του εἶνε ἄλλο.

ΣΕΜΕΛΗ

Μὲ ἀπατᾷ; . . .

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Ναί. Εἶνε οὐχὶ ποιμὴν ὥς σοὶ φαίνεται καὶ παρουσιάζεται, ἀλλὰ μέγας στρατηγός, πολλὰ πορθήσας ἄστεα ἀλλὰ καὶ πολλὰς καρδίας.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς λέγεται λοιπόν;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

* Ἀδυνατῶ νὰ σὲ εἰπῶ τὸ ὄνομά του. Ἐρώτησον αὐτὸν καὶ θέλει ἴσως σὲ τὸ εἶπῃ. Ἄν ἀρνηθῇ, τότε εἰς μόνος τρόπος ὑπάρχει νὰ μάθῃς αὐτὸ καὶ ἐννοήσῃς τίς ὁ ἀνὴρ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὡ, τίς τρόπος, τίς;

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ

Εἶνε γενναῖος ἀνὴρ καὶ ἂν ποτε σοὶ δοκισθῇ, οὐδέποτε θὰ παραδίῃ τὸν ὄρκον του καὶ ἂν ἀναστραφῇ ὁ κόσμος. Ἴδου λοιπὸν ὁ τρόπος· ὀρκισον πρῶτον αὐτὸν ὅτι θέλει τελέσῃ ὅ,τι θέλεις τῷ ἀπαιτήσῃ.

ΣΕΜΕΛΗ

"Υστερον;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

"Ιερὸν ἔχει μόνον τὸν ὄρκον ὃν δίδει εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός. Ἄς σοὶ ὀρκισθῇ λοιπὸν ἐκεῖ. Ἐνθυμοῦ. Εἴτα ζήτησον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν σου ὡς προσέρχεται εἰς τὴν νόμιμον αὐτοῦ σύζυγον.

ΣΕΜΕΛΗ

"Α, τὸν ἄπιστον! — Πῶς προσέρχεται εἰς αὐτήν; Ποῦ ἔχει, ποῖαν ἔχει γυναῖκα τοῦ νόμιμον;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Προσέρχεται πρὸς ἐκείνην φέρων περὶ τὴν κεφαλὴν κράνος χρυσοῦν καὶ πτερῶν πληθὺν περὶ αὐτὸ, σπάθην ἀδαμαντίνην περὶ τὴν ὀσφὺν ζωννύμενος, τοὺς πόδας μικραῖς ἐνωπλισμένους περόναις, εἰς ἀμφοτέρους δὲ τοὺς ὤμους φορῶν ἀργυροχυεῖς ἐπωμίδας.

ΣΕΜΕΛΗ

"Α, τὸν ἄπιστον! — Τί εἶνε αὐταὶ αἱ ἐπωμίδες;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

"Α, εἶνε αὐταί. Ἐπωμίδες. Ὁραῖος πολεμικὸς κόσμος τῶν Ἑρσῶν μεγιστάνων. Χρυσαὶ πτέρυγες τῶν ὀραίων πολεμιστῶν. Εἶνε ἄθροισμα διαχρύσων καὶ εὐτέχνων κροσσῶν περὶ στρογγύλον ἀργυροῦν πέταλον, ὅπερ ἐμπορεύεται εἰς τὸν ὄμιον, οἱ δὲ κροσσοὶ κυματίζουσι σαγηνεύοντες οὕτω τὴν νίκην, τὰ νήπια καὶ τὰς νεάνιδας.

ΣΕΜΕΛΗ

Καὶ ὅμως ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὸν χωρὶς ἐπωμίδων!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Εἶνε πλῆνος.

ΣΕΜΕΛΗ

"Ω, ἐάν οὕτως ἔχει, εἶνε θηρίον!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

"Οχι, θὰ ἴδῃς, εἶνε προσηνὴς καὶ εὐμάλακτος καρδία. Ἐάν ἐπιμείνης θὰ φανῇ ἐνώπιόν σου ὡς ἔχει ἀληθῶς· ἐάν ἴδῃς τὰς ἐπωμίδας εἰς τοὺς ὤμους του, τότε θὰ μάθῃς τὸ ὄνομά του. Μὴ φοβοῦ. Τὰ δὲ σπουδαῖα, ἔς ἄλλοτε, Σεμέλη. Τώρα φρόντισον

νὰ μάθῃς τὸν ἄνθρωπον. Σὲ ἀπατᾷ. Πίστευσον· εἶμαι ἡ Εἰλειθεῖα.

ΣΕΜΕΛΗ

"Ω, πιστεύω! Εἶδα αὐτὸν πολλάκις νὰ παίζει καὶ νὰ δαμάζῃ ἀφελῶς τοὺς λέοντας τῶν δασῶν. Φαίνεται ὅτι εἶνε μέγας αἰσθάνομαι τὴν δύναμίν του εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἄ, τὸν ἄπιστον!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μὴ ἀπελπίζου. Σὲ ἀγαπᾷ. Σὲ ἀγαπᾷ περιπαθῶς. Τίς οἶδεν· ἴσως καταλίπη τὴν πρώτην του σύζυγον χάριν σου. Ἐάν δεχθῇ νὰ ἔλθῃ πρὸς σὲ ὡς ἐμφανίζεται ἐνώπιον ἐκείνης, τοῦτο ἔσται τὸ ἄριστον τεκμήριον ὅτι θὰ λησμονήσῃ τέλει τὴν παλαιὰν κοιτίδα του.

ΣΕΜΕΛΗ

"Ἀλλως θὰ παραβῇ τὸν ὄρκον του καὶ μὲ εἶπες—

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ναί· καὶ ἐπειδὴ ἀγνοεῖ οὐδὲ θὰ εἰκάσῃ ὅτι τοιοῦτόν τι θὰ τῷ ἀπαιτήσῃς, θὰ ὀρκισθῇ ἐάν ἐπιμείνης. — Ἴσως ἔλθῃ μετὰ μικρόν· μὴ εἴπῃς τι περὶ ἐμοῦ· ἐγὼ φεύγω.

ΣΕΜΕΛΗ δακρύουσα

Ἄλλὰ...

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ἐς ἄλλοτε τὰ σπουδαῖα. Θέλω σοὶ ἐπανέλθῃ. Μάθε πρῶτον τὸν ἀληθῆ ἔραστήν σου. Ὀρκισον αὐτὸν εἰς τὴν Στύγα· εἴτα ἐπὶ τοῦ ὄρκου ζήτησον νὰ προσέλθῃ ἐγγύς σου ὡς προσέρχεται ἐνώπιον τῆς νομίμου συνεύνου του. Φεύγω.

ΣΕΜΕΛΗ

"Ω, θὰ ἀποθάνω!

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Μὴ φοβοῦ. Θάρρει καὶ θέλε· ὅλα παρέρχονται καὶ ὅλα ἀποκτώνται.—Χαῖρε.— Μὴ εἴπῃς τι περὶ ἐμοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

"Οχι.—Θὰ ἐπανέλθῃς;

ΕΙΛΕΙΘΙΑ

Ναί.—Υγίαινε. Προσοχή!

[Ἡ Εἰλειθεῖα ἀπέρχεται.]

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Σεμέλη μόνη. Μένει εἰς βαθεῖαν σιγήν. Μετὰ μικρόν.

ΣΕΜΕΛΗ ᾄδουσα

I

Λύραν δότε μοι, γόητρα δότε
Νά μαγεύσω τὰ στήθη παντός·
Καὶ ὁ βράχος ἂν κλαύσῃ αὐτός,
Ίσως κλαύσῃ κ' ἐκεῖνος κἄν τότε.

Λύραν δότε μοι, φίλτρα μαγίσσης
Ἐν μου ᾄσμα φρικτὸν ν' ἀκουσθῇ
Καὶ τὸ στήθος τοῦ νά βραγισθῇ
Εἰς ἔν ᾄσμα κατάρας καὶ λύσσης.

II

ὦ σκληρὲ, ὃν ἠγάπησα τόσον
Καὶ ἐπίστευσα τόσον πολὺ,
Ἦσο μαύρη θανάτου χολή
Κ' ἐγὼ ἐδόλεπον ταύτην ὡς ὁρόσον.

ὦ σκληρὲ, εἴθε, εἴθε ν' ἀπλοῦται
Λίματινὴ πλατεῖα κηλὶς
Ὅπου αἶφνης ἐν χεῖλος φιλεῖς
Καὶ κρανίον νεκροῦ νά γυμνοῦται.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Σεμέλη. Ἐμφανίζεται ὁ Ζεὺς, ὡς πρότερον, ὑπὸ ἐνδύμα παιμένος.

ΖΕΥΣ

Ὅποῖον ᾄσμα! Ἀνανεοῦται ὁ ἔρωσ σου.

ΣΕΜΕΛΗ ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της καὶ ἰλαρὰ
Οὐδέποτε ἔπαυσεν· ἀλλ' ὁ σὸς ἐσβέσθη.

ΖΕΥΣ

Ἐσβέσθη; Πλανᾷσαι.

Ἀφ' οὗτοῦ μὲ ἠτένισες πυρκαϊὰ μὲ κείει
Καὶ μ' ἐν' ἐλαίου ὡς βροχὴ τὰ μειδιάματά σου·
Ἄν ἀνατέλλῃ, φίλη μου, ὁ ἥλιος κ' ἐκπνέῃ
Ὅ ἔρωσ μου αἰώνιος ζῇ εἰς τὸ φίλημά σου!

Ἐντός μου ζῶσιν ἀδελφὰ περισσεραί καὶ λύκοι
Ἀφ' οὗτοῦ μὲ ἐθώπευσες μὲ τὴν ἀδραν σου χεῖρα·
Καὶ εἶμαι ὅλος ἔτοιμος, ὡς πυριταποθήκη,
Νά ἐκρηγῶ εἰδέναι σου πῶν ὀφθαλμῶν σπινθήρα.

ΣΕΜΕΛΗ εὐχαρῖς

ὦ, ὦ!... Ἠσυχάσατε.—Ποῦ εἶχες κρυβῇ.

ΖΕΥΣ

Ἐγὼ; Ἐπανέλαβον τὴν ἀναπνοήν μου
δύο ὥρας μακράν ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλ' εἰπέ με
λοιπόν: Τίς ἦτο ἐκείνη;

ΣΕΜΕΛΗ

Κανείς. Ἡ τροφός μου.

ΖΕΥΣ

Ἄ, σὲ ἐζήτουν;

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί· καὶ θά φύγω.

ΖΕΥΣ

Ἄ, ὄχι, ὄχι· λυπήσου με. Ποῦ θέλεις νά
μείνω; Μόνος μου, ἔρημος, ἐν μέσῳ τῶν
αἰγῶν;

ΣΕΜΕΛΗ μὴ κρατουμένη

Οὐδαμῶς· πλησίον τῆς γυναικός σου καὶ
ἐν μέσῳ τῶν βραχιόνων της.

ΖΕΥΣ ἀναπηδῶν ὡς τρωθεὶς

Τῆς γυναικός μου!

ΣΕΜΕΛΗ

Ναί. Εἶσαι ψεύστης, εἶσαι πλάνος, οὔτε
μὲ ἀγαπᾷς, οὔτε ἠγάπησας. Μὲ ἠπάτησας
μόνον· ἔχει καλῶς, βλέπομεν ἀργότερα.
Χαῖρε!

ΖΕΥΣ

Σεμέλη!...

ΣΕΜΕΛΗ φεύγουσα

Βόσκησον τὰς αἰγὰς σου!

ΖΕΥΣ γονυκλιτῶν

Σεμέλη, σὲ ἀγαπῶ. Ἰδέ με!

ΣΕΜΕΛΗ ἐπαναστρέφουσα

Εἰπέ με τὸ ἀληθές σου ὄνομα. Εἰπέ με
πῶς λέγεσαι ἀληθῶς καὶ ὀρκίζομαι αἰώνιον
πρὸς σὲ ἔρωτα.

ΖΕΥΣ

Τὸ ἀληθές μου ὄνομα! Λυδός.—Πῶς σὲ
ἀγαπῶ!

ΣΕΜΕΛΗ

Εἰπέ με, διότι ἔφυγον!

ΖΕΥΣ

Τὸ βαπτιστικόν μου τάχα ὄνομα θέλεις;

ΣΕΜΕΛΗ

Τὸ ἀληθές ὀνομά σου.

ΖΕΥΣ

Ἀθανάσιος Ζηνόδιος.

ΣΕΜΕΛΗ

Ψεύδεται· αὐτὰ εἶναι ὀνόματα τρωγλοδυ-
τῶν· σὺ ὁμῶς εἶσαι καταγωγῆς εὐγενοῦς καὶ
τρανὸν δαίγμα ὃ πρὸς σέ ἔρωσ μου. Εἰπέ με
τ' ὄνομά σου καὶ σέ συγχωρῶ. Σὲ ὀρκίζω εἰς
τὸ ἀληθές σου ὄνομα ποῖος εἶσαι;

ΖΕΥΣ ὑπερηφάνως

Εἶμαι ὃ ἔρων τῆς Σεμέλης. Ἄρκεϊ;

ΣΕΜΕΛΗ ἡπίως

Ὅχι. Σὲ ἠγάπησα τόσον καὶ ν' ἀγνοῶ
τίνα ἠγάπησα! Ἄ, εἶσαι θηρίον!

[Κλαίει]

ΖΕΥΣ

Ἄφες με νὰ σ' ἀγαπῶ
Μετὰ θέρμης αἰωνίως,
Πλὴν χωρὶς νὰ σὲ εἰπῶ
Ποῖος εἰμ' ἐγώ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

ΖΕΥΣ

Διατί ποθεῖς νὰ μάθης;
Εἴν' αἰνίγματα ὁ βίος...
Μὴ παντὸς τὴν λύσιν μάθης,
Μὴ, θά λυπηθῇς.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

ΖΕΥΣ

Ἄν ὁ Φοῖβος ἀνατέλλῃ
Χέων ῥόδα θαυμασίως,
Σὲ ἄρκεϊ αὐτό, Σεμέλη·
Βλέπε, θαύμαζε.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ποῖος!

Ποῖος εἶσαι σὺ, εἰπέ μοι,
Ὁ γλυκὺς κιθαρωδὸς
Ὅν αὐτὸς ὁ λέων τρέμει
Καὶ πᾶς—

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

Ἐάν ἔχῃς τὴν καρδίαν
Ὅπως γέλωτα παιδὸς,
Διὰ τί τηρεῖς ἀγρίαν
Σιγὴν;

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ Λυδός.

ΣΕΜΕΛΗ

ὦ, ἰδὲ τὰ δάκρυά μου!
Μὴ γέλῃς παιγνιωδῶς·
Πόνησον τὸν ἔρωτά μου...
Ποῖος εἶσαι;

ΖΕΥΣ

Ὁ Λυδός.

Πίπτει εἰς πιστὴν ἀγκάλην
Καὶ λησμονεὶ τὴν ζωὴν
Καὶ εἰς φίλημά σου πάλιν
Τὴν ὑστάτην δὸς πνοήν.

Δύναμαι ἂν ἀπαιτήσης
Καὶ τὸν ἥλιον νὰ σδύσω!

[Συνερχόμενος]

Ἄλλ' ἐάν αὐτὸ θελήσης
Εἰς τὸ σκότος πῶς νὰ ζήσω
Καὶ τυφλὸς εἰς τὰς πλευράς σου,
Δίχως νὰ θεσώμαι τὰς,
Τὰς καλλίστας χάριτάς σου,
Δίχως—

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς με ἀπατᾷς!

ΖΕΥΣ

Ἐάν σὲ ἀπατῶ, συναινῶ νὰ ἀποθάνω.
Τί τούτου μείζον;

ΣΕΜΕΛΗ

Ἡ ἀλήθεια. Εἰπέ με αὐτήν.

ΖΕΥΣ

Εἶπα.

ΣΕΜΕΛΗ

Οὐδὲν εἶπες.—Λυδὲ, ἀκουσόν με· παραι-
τοῦμαι τῆς γενεᾶς σου, τοῦ ὀνόματός σου,
τῆς γυναικός σου· ὀρκίσου μοι ὅμως ὅτι
ἐκτὸς τούτων πᾶν ὅ,τι ἄλλο σὲ ζητήσω,
ὀρκίσου μοι ὅτι θέλεις τελέσῃ.

ΖΕΥΣ

Ἐκτὸς τούτων, πᾶν ἄλλο πράττω καὶ
ὀρκίζομαι ὑπὲρ σοῦ.

ΣΕΜΕΛΗ

Ὀρκίσου εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγός.

ΖΕΥΣ σὺννους

Τῆς Στυγός!...

[Καθ' ἑαυτὸν]

Βεβαίως ἐδῶ εἶνε ὁ δάκτυλος τῆς Ἥρας.

ἐκ τοῦ ὄνυχος τὸ θηρίον. Ἄλλ' ὅπωςδ' ἂν ποτε
ἐμπρός!

[Τῇ Σεμέλῃ]

Ὅρκίζομαι εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς νὰ εἶπω
καὶ κατορθώσω ὑπὲρ σοῦ πᾶν ὅ,τι θελήσῃς,
ἐκτὸς τριῶν· νὰ σοὶ εἶπω τὴν καταγωγὴν
μου, τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν γυναῖκά μου,
εἴαν ἔχω.

ΣΕΜΕΛΗ περιχαρὴς

Ἄ, λοιπόν! Μικρὰ πράγματα ἀπαιτῶ
ἄκουσον· θέλω νὰ ἔλθῃς ἐνὶ ὠπιόν μου
ὥς προσέρχεσαι εἰς τὴν νόμιμον
γυναῖκά σου. Εἰς τὸν ὄρκον σου!

ΖΕΥΣ ἐμδρόντης

Πῶς!

ΣΕΜΕΛΗ

Τίποτε, τίποτε· αὐτό.

[Θωπεύουσα τὴν Δία]

Ἐκείναι αἱ ἐπωμίδες! Ἐκείνοι οἱ χρυσοὶ
κρασσοί, αἱ; Τί λέγεις; Εἰς τὸν ὄρκον σου!

ΖΕΥΣ κάτωχρος

Δός με τὴν χεῖρά σου! Αἰποθυμῶ, Σεμέ-
λη, λιποθυμῶ! Βοήθει με.— Ἄ, κατάρατος
Ἦρα, ἄ, θηρίον παρμήχαν!— Ἐχάθημεν...

[Αἰποθυμῶν πίπτει κατὰ γῆς]

ΣΕΜΕΛΗ κλίνουσα ἀνωθέν τοῦ

Θὰ ἔλθῃς; Βεβαιότατα... Εἰς τὸν
ὄρκον σου!

ΠΡΑΞΙΣ Γ'.

Ὡρα 4 M. M.

ΣΚΗΝΗ Α'.

[Ἐν Ὀλύμπῳ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ Ἥφαιστου.
Ὁ Ἥφαιστος ἡμίγυμνος, μέλας, χλωρός, αὐ-
χηρὸς, κατασκευάζει ἐπὶ μεγίστου ἤχμονος
τοὺς φλέγοντας κεραυνούς τοῦ Διός. Ἡ Ἦρα
θλίβει τοὺς φουσητήρας μετὰ χαρᾶς, παρυσμένη
ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ καὶ παροτρύνουσα τὸν Ἥ-
φαιστον. — Κύκλῳ ὁμίχλη καὶ ἀπώτερον πυ-
κνότερα.]

ΗΡΑ

Ἐμπρός, Ἥφαιστέ μου, ἐμπρός τέκνον
μου! Κατασκευάζε ὅσον δύνασαι καλλιτέ-
ρους τοὺς κεραυνούς.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Διατί ὅμως; Μὴ ἐπαπειλῆται νῆα τις
στάσις τιτάνων κατὰ τοῦ οὐρανοῦ;

ΗΡΑ

Ἡ στάσις εἶνε πλέον ἐντὸς τοῦ οἴκου
ἡμῶν, ὅχι ἐπὶ τῆς γῆς. Δέον ὁ Ζεὺς νὰ
καταστῇ ἀληθὲς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἐκείνη ἡ Ἀφροδίτη, ἐκείνη εἶνε ἡ αἰτία
παντὸς κακοῦ. Ἐκείνη καὶ ὁ φίλος αὐτῆς
Ἄρης! Ἐγὼ ὅμως νὰ τοῖς ἐτοιμάσω ἐγὼ
ἱστορίαν, δι' ἣν θὰ γελῶσιν ἄνθρωποι καὶ
θεοὶ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

ΗΡΑ

Πτωχὸν τέκνον μου... Σὲ ἀπατᾷ ἡ
πανοῦργος;

[Αἰρομένης τῆς ὁμίχλης κατὰ μικρὸν φαίνεται
εἰς ἄκραν τινὰ βράχου ὁ Ζεὺς, καθήμενος σύν-
νους, βαρὺς, μελαγχολικός.]

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Μὲ ἀπατᾷ; Ὁφθαλμοφανῶς, εἰς τὸ πεί-
σμα μου, ὑπὸ τὰς χεῖράς μου σχεδὸν, ἐνώ-
πιον ὄλων πολλάκις, ἀναφανδόν!

ΗΡΑ

Καὶ ὅμως εἶνε ἡ νόμιμός σου σύνευνος!

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Σύνευνος; Ἡ πικροτέρα εἰρωνεία ἐν οὐ-
ρανῷ καὶ γῇ! Μήπως ποτὲ μοὶ προσωμί-
λησεν; Μήπως ποτὲ μοὶ ἀπέτεινε κἄν ἓνα
λόγον θωπείας, φιλίας, προσοχῆς, ἔστω
ψευδοῦς; Ποτέ! Ὁ Ἄρης δι' αὐτὴν τὸ
πᾶν. Ἐκείνου τὸ βλέμμα, ἡ κόμη, τὸ βῆμα,
τὰ στέρνα, ἡ σπάθη, ἐκείνου ἡ ἀσπίς, ἐκεί-
νου τὸ κράνος, ἐκείνου τὸ θούριον,—πᾶν
αὐτῆς γόητρον!

ΗΡΑ καθ' ἐξουτήν

Αἱ ἐπωμίδες πάντοτε.

[Τῷ Ἥφαιστῳ]

Εἶδές που τὸν Δία;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅχι· φαίνεται ὅμως ὅτι βαθεῖαν θὰ φέ-
ρη τινὰ δυσθυμίαν, διότι ὁμίχλη πυκνὴ κα-
λύπτει τὸν Ὀλυμπον.— Ἄ, θὰ ἐκδικηθῶ,
θὰ ἐκδικηθῶ φρικωδῶς κατὰ τῆς Ἀφροδί-
της.

της. Θὰ σὰς κάμω νὰ γελάσῃτε πολὺ πολὺ δι' ὅ,τι ἐφεύρω κατ' αὐτῆς καὶ τότε θὰ σὰς ζητήσω διαζύγιον· εἶτα τὴν Ἥβην.

ΕΡΑ

Ἐκδικήσου καὶ ἐλπίζε. — Πόσοι νὰ ἦνε, τέκνον μου, οἱ κεραυνοί;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ὅσοι ἄρκοῦσι δι' ὧν νὰ θανατωθῶσι μύριοι τιτᾶνες.

ΕΡΑ

Ἐχει καλῶς. Ὅμως σφυρηλάτησον ὀλίγους ἀκόμῃ κελοῦ κακοῦ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἄ, ἐκεῖνος ὁ ἄγριος φανεύς, ἐκεῖνος ὁ Ἄρης, ἐκεῖνος ὁ θηριώδης!

[Ἡ ὁμίχλη καλύπτει τὸ χαλκεῖον.]

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΖΕΥΣ μετὰ μικρὸν, ἀνεγειρόμενος καὶ βηματίζων

Μ' ἔρχεται νὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν μου εἰς τοὺς βράχους τοῦ Ὀλύμπου! Νὰ μὴν ἴδω αὐτὴν τὴν Ἥραν ἐμπρὸς μου, διότι δευτέραν φορὰν θὰ κρεμάσω αὐτὴν ἐκ τῶν ποδῶν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ! Τὸ τέρας! — Ἄς χυθῇ ὁμίχλη περὶ τὸν Ὀλυμπόν· οὐδένα θέλω νὰ ἴδω τῶν θεῶν! Ἡ πτωχὴ Σεμέλη, ἡ ἀθόφα νύμφη, πῶς ἐπέμενε ἀγνοοῦσα ὅ,τι ἐζήτει!... Ἄ, παρὰ νὰ δώσω αὐτῇ τὸν θάνατον, προτιμῶ νὰ ἀποθάνω, ἂν ἡδυνάμην νὰ ἀπέθνησκον! Δυσκοῖν τὸ ἕτερον· ἢ πρέπει νὰ πατήσω τὸν ὄρκον μου καὶ τότε ἐκείνη σώζεται· ἢ πρέπει νὰ ἀποθάνω πρὸ αὐτῆς καὶ τότε πάλιν σώζεται. Τὸ πρῶτον; Ὁχι· εἶμαι βασιλεύς. Ἀλλὰ τὸ δεύτερον; Ναί, τὸ δεύτερον· ἄς ἀποθάνω!

[Μετὰ μικρὸν]

Ναί· ἐβαρύνθη τὸς αἰῶνας, ἐβαρύνθη τὰς μάχας, τὰς νίκας, τοὺς πόθους, τὰ πάθη, τοὺς ἔρωτας. Ἐπειτα πρέπει νὰ σωθῇ ἡ Σεμέλη· ἂν μεταβῶ παρ' αὐτῇ ὡς ὠρκίσθη, ἀπώλετο. Ἄς μεταβῶ λοιπὸν ἐγὼ εἰς τὸν θάνατον. Πῶς ὅμως, πῶς; Διατί ὄχι; Αὐτοκτονῶν.

[Μετὰ μικρὸν]

Ἀλλ' ἄρα δύναμαι; Πῶς ὄχι! Δύναμαι τὸ πᾶν. Ὅπωςδὴποτε...

[Φωνῶν]

Ἑρμῇ!

[Ὁ Ἑρμῆς παρουσιάζεται]

Εἰπέ εἰς τὴν Εἰμαρμένην νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

[Ὁ Ἑρμῆς φεύγει]

Ἄς ἀκούσωμεν καὶ αὐτὴν. — Ἀλλὰ πῶς ὅταν θέλω; Θέλω· αὐτὸ ἀρκεῖ. Εἶμαι ὁ Ζεὺς ἢ ὄχι;

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ζεὺς. Ἐρχεται ἡ Εἰμαρμένη. Εἶνε γραῖα. Φέρει λευκὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ λευκὴν ἐσθῆτα μὲ ἐρυθρὰς παρυφάς.

ΖΕΥΣ

Αἱ πικρίαι ὑπερεπλήρωσαν τὰ στήθη μου. Ὁ βίος ἔπαυσε νὰ μὲ ἀρέσῃ. Τέλος ἔχω λόγους ἀνωτέρους. Λοιπὸν...

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Λοιπὸν.

ΖΕΥΣ

Εἶμαι ὁ ὑπατος τῶν θεῶν;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Δύναμαι τὸ πᾶν;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ναί.

ΖΕΥΣ

Λοιπὸν θέλω νὰ ἀποθάνω. Δύναμαι;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Πῶς;

ΖΕΥΣ

Γινόμενος αὐτόχσιρ.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ὁχι.

ΖΕΥΣ

Καὶ διατί;

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Εἶσαι αἰώνιος.

ΖΕΥΣ

Εἶσαι παλίμπσις! Κρημνίσου, γραῖα καὶ

σὺ μέγαιρα! Ὁραῖον θεὸν μὲ κατεστήσατε
ὄλαι αἱ γυναῖκες σεῖς!

[Ἡ Εἰμαρμένη φεύγει]

Ἑρμῆ, Ἑρμῆ, Ἑρμῆ!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ζεὺς. Ἐρχεται ὁ Ἑρμῆς.

ΖΕΥΣ

Ποῖα ὥρα εἶνε;

ΕΡΜΗΣ

Τέσσαρες παρὰ τέταρτον, μ. μ.

ΖΕΥΣ

Φύγε καὶ σὺ, κάθαρμα!—Πτωχὴ Σε-
μέλη, ἐν ἀκόμῃ τέταρτον! ..

[Ὁ Ἑρμῆς ἀπέρχεται]

Καὶ νὰ δώσω τόσον εὐήθως τὸν μέγιστον
ὄρκον μου! Καὶ νὰ μὴ δύναμαι οὐδὲν ὑπὲρ
αὐτῆς!

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ζεὺς. Ἐρχεται ὁ Ἡφαιστος φέρων ἐπ' ὤμων δύο
βαρεῖς σάκκους οὓς ἀποθέτει ἐνώπιον τοῦ Διός.

ΖΕΥΣ

Τί εἶνε πάλιν αὐτά;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Εἶχον σκωριάση ἐν τῇ ἀποθήκῃ μου ὅσοι
ἔμενον καὶ ἐκτόπησα νέους καὶ ἀνεσκεύασα
τοὺς παλαιούς.

ΖΕΥΣ

Τί εἶνε, σὲ λέγω, ἐδῶ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Νέοι κεραυνοί.

ΖΕΥΣ πλήρης ὀργῆς

Ποῖος σὲ παρήγγειλε νὰ κατασκευάσῃς
αὐτούς;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ

Ἡ Ἥρα. — Δυσανασχετεῖ λέγει νὰ σὲ

βλέπῃ πορευόμενον πλησίον τῆς μὲ κεραυ-
νοὺς ἀλαμπεῖς καὶ βραγχνοὺς τὴν φωνήν!

ΖΕΥΣ

Φεῦ, τῆς κακουργίας σου λέαινα ζηλό-
τυπος!

[Μένει ὡς ἐννεὸς ὑπὸ φρίκης, ἐνῷ ἡ ὁμίχλη
κατακαλύπτει αὐτούς]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Παρά ταῖς Θήβαις. Πυκνὸν ἄλσος. Ἡ Σεμέλη ἐν-
δεσυμένη περικαλλῶς καὶ δρέπουσα ἄνθη.

ΣΕΜΕΛΗ

Πῶς πάλλεται, ἡ καρδία μου! . . . Ἄρα
ποῖος νὰ ἦνε; Εἶδες πόσον προσεπάθησε
ν' ἀποσύρῃ τὴν παράκλησίν μου! Ἀλλὰ ναί·
ὅσον μὲ παρεκάλει καὶ φλογερῶς ἐκέλευε,
τόσον ἐγὼ πλειότερον ἐπέμενον. « Εἰς τὸν
ὄρκον σου! » Τοῦτο ἦτο ἡ παγίς μου καὶ ἡ
φρίκη του. Δάκρυα, στόνοι, δεήσεις, ἀπει-
λαί, φόβοι του, ὅλα ἀπέβησαν μάτην· ἐπέ-
μεινα καὶ ἐνίκησα. Θὰ ἔλθῃ. Θὰ ἴδωμεν τὰς
ἐπωμίδας. Πόσον ὠραῖος θὰ ἦνε μὲ αὐτάς!
Ἄ, ἐὰν μὴ ἦτο ἄπιστος! . . . ὦ, φαντάσου
κυματίζουσιν ἀπὸ τοῦ κράνους λοφίαν καὶ
μικρὰς χρυσᾶς πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους,—
τὰς ἐπωμίδας! Θὰ ἦνε μαγεία, θεῖον τι!

[Μετά μικρὸν]

Ὅμως νὰ μὲ ἀπατήσῃ! Ὁ ἀνηλεὲς! . . . Ἦτο
μακρώδης. ὦ, καὶ νῦν ὅτε γνωρίζω ὅτι μὲ
ἠπάτησε τόσον σκληρῶς, πλειότερον κλίνω
πρὸς αὐτὸν καὶ πλειότερον αἰσθάνομαι ἐμαυ-
τὴν ἐρωτιῶσαν!—Πότε λοιπὸν θὰ ἔλθῃ;

[Ἐξάγουσα χρυσοῦν ὀρολόγιον]

Μοὶ ἔδωκεν αὐτὸ νὰ γνωρίζω τὴν στιγμὴν
τῆς ἐλεύσεώς του. Ὅταν ἡ μικρὰ αὐτὴ βε-
λόνη φθάσῃ ἐκεῖ, θὰ φανῇ ἐνώπιόν μου. Ὡρα
μὲ εἶπε τετάρτῃ θὰ ἦναι αὐτή. Ἴδου μετὰ
μικρὸν ἐγγίξει. Πῶς ἡ καρδία μου πάλλε-
ται! . . . Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ σύρεται αὐτὸς
καὶ ἀκολουθῇ τὸ μικρὸν τοῦτο ἄθυρμα,
ἐγὼ αὐτὴ θὰ ὤθουν τὴν βελόνην εἰς
τὸ σημεῖον τῆς τετάρτης ὥρας, σημεῖον
κλειῖον δι' ἐμὲ ἀρρήτον εὐδαιμονίαν καὶ αὐ-
ράνια ὄνειρα.

[Μένει σόνουσι]

[Μετά μικρόν]

Ὅπως αὔρα παιδρά
Εἰς τὸ ἄλσος περᾶ
Καὶ τὰ φύλλα μαλάσσει,
Οὕτω φόβος λεπτὸς
Εἰς τὰ στήθη κρυπτός
Τὴν ψυχὴν μου τaráσσει.

Ἄν παντοῦ φωτεινὰ
Ἄνθη, δρόσοι, πτηνὰ,—
Φεῦ, οὐδὲν μὲ εὐφραίνει!
Ὅλη τρέμω, ῥίγῳ,
Τοῦ ἀγνώστου ἐγὼ
Ἡ τυφλὴ ἐρωμένη.

Πότος εἶσαι, ὦ σὺ,
Ὅν χρυσίου κροσσοὶ
Κ' ἐπωμίδες κοσμοῦσιν,
Καὶ ὡς ἀνακτ' ἄλλου
Μετά κάλλους πολλοῦ
Ἄλλοι, οἴμοι, φιλοῦσιν!

Ἄν φανῇ ἀληθὲς
Πῶς οὐχὶ σὺ ὁ χθὲς
Ὁ ποιμὴν μου σὺ εἶσαι,—
Εἰς αὐτὴν τὴν στιγμὴν,
ὦ ὦρατε ποιμὴν,
Καὶ τὸν βίον μου σδύσει!

Θέλω, ναί, ἡσυχίᾳ
Ἡ δειλὴ μου φυγὴ
Νὰ σδεσθῇ ὥς τι μύρον,
Ἄν φανῇς ἄλλος τις...
Τῶν ἀπλῶν ὑδριστῆς
Τῶν χρυσῶν μου ὀνείρων.

[Ἀκοῦνται μακρὰν βροντὰς τινος. Ἀστραπαὶ
διασχίζουσι τὸν ὀρίζοντα. Ἡ κύκλω φύσις
βρέμει.]

ΣΕΜΕΛΗ ἰδοῦσα τὸ ὡρολόγιόν της

ὦραι τέσσαρες, ἀκριβῶς.

ΦΩΝΗ βαρεῖα ἀλλ' ὡς ἡ τοῦ Λυδοῦ καὶ ὑπισθεν
τῆς σκηνῆς.

Οὕτω Σεμέλη, προσομιλεῖ τῇ Ἡρᾷ ὁ Ζεὺς!

[Βρονταί, ἀστραπαί, σκόπη, κεραυνοὶ πληροῦσι
τὴν σκηνήν]

ΣΕΜΕΛΗ μόλις κρατουμένη

Ἰλαοὶ θεοί!...

ΣΚΗΝΗ Η'.

Σεμέλη. Πίπτουν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν μέσῳ κε-
ραυνῶν καὶ νεφελῶν

ΖΕΥΣ

Σεμέλη, ἦλθεν ὁ Λυδός!

ΣΕΜΕΛΗ

Ἄ, ὁ Ζεὺς!...

(Κεραυνωθείσα πίπτει κατὰ γῆς)

ΖΕΥΣ γονυκλιτῶν παρ' αὐτῇ θέτει τὴν χεῖρά του
εἰς τὸ στήθος της

ὦ, ἐνεκρώθη!

(Κλαίων)

Τοῦ λοιποῦ, καλὴ Σεμέλη,
Δι' ἐμὲ τὸ πᾶν σκοτίᾳ·
Ἐπαυτέ μοι ν' ἀνατέλλῃ.
Μετά σοῦ καὶ ἡ πρωΐα.
Ἄν παντὶ ὁ κόσμος μέλῃ,
Ἄψινθός μοι ἡ ζωὴ!
Οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, οἶ, οἶ!

Ἡρα, Ἡρα, ἡ φοικτὴ σου
Ἰδοὺ τέχνη κατωρθώθη·
Καὶ τὸ ἄνθος τοῦ νερκίσσου
Διὰ σοῦ ἐκεραυνώθη.
Πνεῦμα στυγεράς ἀδύσσου,
ὦ μηχανορράφος γραῦ!
Αὔ, αὔ, αὔ, αὔ, αὔ, αὔ!

ὦ Σεμέλης δύνον φῶς μου.
Σ' ἔλεγον ἐγώ: μὴ θίγῃς
Τὰ αἰνίγματα τοῦ κόσμου·
Σκοτεινὰς ὑφάλους φύγε,
Καὶ εἰς ἕαρος εὐόσμου
Τέρπου χρώματ' ἀγλαά...
Ἄ, ᾤ, ᾤ, ᾤ, ᾤ, ᾤ!

Ὅμως σ' ἐκδικῶ καὶ νύσσω
Μετ' ὀλίγον τὸν μηρόν μου
Κ' ἐν αὐτῷ ἐγὼ θά κλείσω
Τὸν ἐν σοὶ Διόνυσόν μου—
Κ' ἐν καιρῷ θά σε γεννήσω
Τῆς Σεμέλης μου υἱέ!
Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, αἶ!

Χαῖρε, φίλη μου!—Καὶ πάλιν
Ὅταν βλέπω παραφρόνως
Εἰς θανάτου πῶς ἀγκέλην
Σ' ἔδωκα ἐγὼ καὶ μόνος,
Πίπτω εἰς λυσσώδη ζάλην,
Σπαίρω, μαίνομαι, βοῶ...
ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ, ὦ!

[Μένει ἐπικλινῆς ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Σεμέλης,
ἐνθ' τὸ κατάδλημα πίπτει.]

ΤΕΛΟΣ.